

Nikdo nemohl vědět, jaký život by holčičku čekal. Co by z ní vyrostlo. Jaké povolání by si zvolila, koho by milovala, koho oplakala, koho ztratila a koho našla. Jestli by měla děti, a pokud ano, kolik a jaké. Nedalo se ani říct, jak by vypadala jako dospělá. Ve čtyřech letech nebylo ještě nic dané. Barva očí se jí měnila z modré na zelenou, vlasy, při narození tmavé, zesvětlaly, měly však nádech do zrzava a jejich odstín se zcela jistě mohl ještě změnit. Teď to bylo obzvlášť těžké odhadnout. Ležela s tváří obrácenou ke dnu jezera. Zátylek pokrývala krusta sražené krve. Světlý odstín vlasů prozrazovaly jen jejich koncečky vznášející se na hladině kolem hlavy.

Nedalo se říct, že by scéna s dívkou působila nějak děsivě. O nic děsivěji, než kdyby v jezírku neležela. Z lesa se ozývaly obvyklé zvuky. Větvemi se prodíraly sluneční paprsky jako každý den touto dobou, pokud slunce zrovna svítilo. Voda holčičku tiše omývala a na hladinu jen občas dosedla vážka, od níž se šířily kruhové vlnky. Proměna už začala a dívka časem splyne s lesem a vodou. Pokud ji nikdo nenajde, příroda se o ni postará a vstřebá ji do sebe.

Zatím o jejím zmizení nikdo nevěděl.

„MYSLÍŠ, ŽE TVOJE MÁMA bude mít bílé šaty?“ Erika se na manželské posteli otočila k Patrikovi.

„To je strašná legrace, fakt,“ řekl.

Erika se zasmála a dloubla ho do boku.

„Proč ti tak vadí, že se ti vdává matka? Tvůj otec už je dávno podruhé ženatý a není na tom přece nic divného?“

„Já vím, že je to ode mě hloupé,“ zavrtěl hlavou Patrik, sedl si na kraj postele a začal si natahovat ponožky. „Gunnar je fajn a já jsem rád, že máma někoho má...“

Vstal a oblékl si džíny.

„Asi je to pro mě prostě trochu nezvyk. Co si pamatuju, žila máma sama, a kdyby si mě vzal do parády nějaký psycholog, patrně dojde k závěru, že mám s matkou nevyřešený vztah. Připadá mi zkrátka... divné..., že máma s někým... žije.“

„Chceš říct, že ti přijde divné, že s Gunnarem spí?“

Patrik si zacpal uši.

„Nech toho!“

Erika po něm se smíchem hodila polštář. Patrik jí to ihned oplatil a vypukl lítý boj. Patrik se na ni vrhl, ale potyčka brzy přešla v laskání a hlasité vzdechy. Erika mu přejela po poklopci a rozepínala první knoflík.

„Co to děláte?“

Jakmile zaslechli Majin vysoký hlásek, ztuhli a ohlédli se ke dveřím. Maja nebyla sama, společnost jí dělali i dva mladší bráškové, kteří vesele sledovali, co to rodiče v posteli provádějí.

„Jen jsme se trochu lechtali,“ řekl Patrik zadýchaně a posadil se.

„Musíš už konečně opravit tu zástrčku na dveřích!“ zasyčela Erika a zakryla se dekou, která jí sklouzla až k pasu.

Posadila se a nuceně se na děti usmála.

„Běžte dolů a začněte chystat snídani, my hned přijdeme.“

Patrik už se stihl doobléknout a postrkoval děti před sebou.

„Pokud tu zástrčku neumíš přišroubovat sám, klidně můžeš poprosit Gunnara. Ten má svoje nářadí očividně stále v pohotovosti. Jestli tedy zrovna nebude mít s tvou mámou rozdělaného něco jiného...“

„Nech už toho,“ zasmál se Patrik a vyšel z ložnice.

Erika si s úsměvem na rtech opět lehla. Než vstane, klidně se může ještě chvilku povalovat. To byla jedna z výhod toho, že je svou vlastní šéfovou, zároveň se to však dalo považovat i za nevýhodu. Povolání spisovatelky vyžadovalo vůli a sebe-kázeň a někdy jí připadalo trochu osamělé. Přesto svou práci milovala, hrozně ráda psala, vdechovala život příběhům a lidským osudům, které si vybrala ke zpracování, ráda se nořila do minulosti, bádala a pokoušela se přijít na to, co se vlastně přihodilo a proč. Do případu, na kterém právě pracovala, se toužila pustit už dávno. Případ malé Stelly, unesené a zabitě Helen Perssonovou a Marií Wallovou, hluboce zasáhl všechny obyvatele Fjällbacky a dotýkal se jich dodnes.

A teď se Marie Wallová vrátila. Opěvovaná hollywoodská hvězda přijela do Fjällbacky natáčet film o Ingrid Bergmanové. V městečku se nemluvilo o ničem jiném.

Všichni znali aspoň jednu z dívek, anebo jejich rodiče, a pro všechny to byl naprostý šok, když se toho červencového odpoledne roku 1985 Stellino tělo našlo v lesním jezírku.

Erika se převalila na bok a uvažovala, jestli tehdy slunce pálilo stejně jako dnes. Až přijde čas a ona se přesune z ložnice do nedaleké pracovny, začne tím, že si to zjistí. Ale ještě chvíli to počká. Z kuchyně o patro níž k ní doléhaly hlasy Patrika i dětí a ona za jejich zvuku zavřela oči a upadla do dřímoty.

Helen se předklonila a rozhlížela se kolem. Zpocenýma rukama se opírala o kolena. Dnes zaběhla osobní rekord, přestože vyrazila později než obvykle.

Před ní se rozkládalo modré a klidné moře, ale v jejím nitru zuřila bouře. Helen se narovnal a objala se pažemi, celá se třásla. „Sáhla na mě smrt,“ říkávala vždycky její matka. A možná na tom něco bylo. Ne snad že by smrt sáhla přímo *na ni*. Ale byla nablízku.

Čas obestřel minulost závojem, vybavovala si ji velmi mlhavě. Pamatovala si jen hlasy, které se jí vyptávaly, co přesně se stalo. Opakovaly stále dokola totéž, až už nevěděla, co je jejich pravda a co její vlastní.

Tehdy jí připadalo nepředstavitelné, že by se sem vrátila. Ale šuškáni i pokřikování postupem času slábly, přešly v tiché mumlání a nakonec utichly docela. Jako by se Helen opět stala samozřejmou součástí místního života.

Ale teď se o tom zase začne mluvit. Všechno se bude znovu přetřásat. A jak už to tak v životě chodí, seběhlo se všechno naráz. Poté co jí Erika Falcková v dopise napsala, že pracuje na knize a ráda by se s ní setkala, nemohla Helen několik týdnů spát. Musela si dojít pro nový recept na prášky, bez kterých se obešla už spoustu let. Bez nich by totiž nezvládla čelit další novince: Marie se vrátila.

Uplynulo třicet let. Ona a James vedli tichý život v ústraní a Helen věděla, že to tak Jamesovi vyhovuje. Nakonec s těmi řečmi přestanou, řekl jí. A měl pravdu. Jejich temné období brzy pominulo a Helen se starala o to, aby všechno běželo, jak má. A vzpomínky se jí dařilo držet pod pokličkou. Až dodnes. Hlavou jí probleskovaly výjevy. Před očima jí zcela zřetelně vyzvala Mariina tvář. A Stellin veselý úsměv.

Helen obrátila pohled k moři, sledovala pohyb těch několika málo vln. Jenže ty výjevy nedokázala zaplašit. Marie se vrátila, a s ní přišla i zkáza.